

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากการที่สภาการพยาบาลได้กำหนดสมรรถนะหลักของผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์เพื่อให้ผู้ประกอบวิชาชีพมีความรู้และทักษะอย่างเพียงพอในการประกอบวิชาชีพและเป็นการประกันคุณภาพต่อผู้ใช้บริการ ดังนั้นบทบาทหน้าที่ของสถาบันการศึกษาจึงต้องผลิตบัณฑิตให้มีสมรรถนะตรงตามที่สภาการพยาบาลได้กำหนดไว้ และพัฒนาคุณภาพบัณฑิตให้สามารถทำงานร่วมกับทีมสุขภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสถาบันการศึกษาสามารถติดตามคุณภาพบัณฑิตได้จากการประเมินของผู้ใช้บริการและจากสถานประกอบการ นอกจากนี้สภาการพยาบาลยังได้กำหนดให้มีการประเมินผลลัพธ์ของหลักสูตร ซึ่งคือการสอบผ่านความรู้ของผู้ขอขึ้นทะเบียนรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพของบัณฑิตเป็นดัชนีชี้วัดคุณภาพของหลักสูตรสถาบันการศึกษาและคุณภาพของบัณฑิต (ทัศนบุญทอง, 2542 :101) สถาบันการศึกษาจึงไม่ได้หยุดนิ่งแต่เพียงการรับและสอนนักศึกษาตามหลักสูตรเท่านั้น หากแต่จะต้องพัฒนาและวัดผลคุณภาพนักศึกษาและบัณฑิตอย่างต่อเนื่องให้มีสมรรถนะเทียบพร้อมตามที่สภาการพยาบาลกำหนดไว้ โดยเริ่มตั้งแต่สถาบันการศึกษาจะต้องมีหลักสูตรที่ดี มีกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ดี มีกระบวนการหล่อหลอมและส่งเสริมให้นักศึกษาหรือบัณฑิตมีความคิดอิสระ สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง มีทักษะในการคิดวิเคราะห์ แก้ปัญหาได้ ตลอดจนมีคุณธรรม จริยธรรม ทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพ และสามารถใช้ความรู้เป็นพื้นฐานในการปฏิบัติพยาบาล

การกำหนดสมรรถนะหลักของผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ของสภาการพยาบาลสอดคล้องกับปณิธานของคณะพยาบาลศาสตร์ที่ต้องการผลิตบัณฑิตพยาบาลที่มีคุณภาพเพื่อรับใช้สังคม คณะพยาบาลศาสตร์มีกระบวนการพัฒนาคุณภาพและเสริมศักยภาพของบัณฑิตอยู่ตลอดเวลาโดยเริ่มตั้งแต่การดำเนินการปรับปรุงหลักสูตรให้มีความทันสมัยสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม ซึ่งมีการปรับปรุงหลักสูตรครั้งแรกเมื่อปีพุทธศักราช 2535 และต่อมาในปี 2540 2542 และ 2544 ตามลำดับ มีการติดตามคุณภาพบัณฑิตทุกปี มีการวิจัยประเมินผลหลักสูตร 2 ครั้ง เพื่อนำมาพัฒนาปรับปรุงหลักสูตร แต่เนื่องจากบัณฑิตพยาบาลเป็นที่ต้องการของสังคม จึงมีการขยายจำนวนรับนักศึกษาเพิ่มขึ้นในแต่ละปี ซึ่งคณะพยาบาลศาสตร์ได้ตระหนักถึงคุณภาพบัณฑิตควบคู่กับปริมาณนักศึกษาที่เพิ่มขึ้น จากการที่สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา(สมศ.)ได้กำหนดดัชนีชี้วัดคุณภาพของบัณฑิตและคุณภาพของสถาบันการศึกษา โดยใช้ผล

การสอบวัดความรู้ผู้ขอขึ้นทะเบียนรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพ โดยกำหนดเป้าหมายที่ร้อยละมากกว่าหรือเท่ากับ 70 แต่ผลการสอบผ่านของบัณฑิตคณะพยาบาลศาสตร์ในปีการศึกษา 2548 และ 2549 บัณฑิตของคณะพยาบาลศาสตร์ สอบได้ผ่านครบทุกรายวิชาเพียงร้อยละ 45.45 และ 56.58 ตามลำดับ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรคณะพยาบาลศาสตร์ได้ตระหนักถึงข้อเท็จจริงนี้ จึงมีแนวคิดในการหาเครื่องมือที่สามารถบ่งบอกศักยภาพของนักศึกษา เพื่อนำมาใช้พัฒนาความสามารถของบัณฑิต ให้สามารถสอบผ่านการวัดความรู้ผู้ขอขึ้นทะเบียนรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพของสภาการพยาบาล โดยมองว่าสมรรถนะของบัณฑิตเป็นปัจจัยที่สำคัญในการสนับสนุนให้ดัชนีชี้วัดนี้บรรลุเป้าหมายได้ และสามารถนำไปใช้เป็นปัจจัยพื้นฐานในการกำหนดแนวทางการพัฒนานักศึกษาได้ ด้วย การวัดสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของสมรรถนะทางวิชาชีพ ที่สามารถวัดได้ชัดเจน ครอบคลุม และง่ายต่อการติดตามผล จึงเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาบัณฑิตและนักศึกษา นอกจากนี้ยังสามารถใช้เป็นเกณฑ์ในการหามาตรฐานและคุณภาพของนักศึกษาในแต่ละชั้นปี ให้ทราบถึงความพร้อม ความสามารถของนักศึกษา ก่อนที่จะก้าวสู่ชั้นปีที่สูงขึ้น

ความสามารถในการให้บริการทางวิชาชีพการพยาบาล เป็นผลสะท้อน จากความรู้ ทักษะการปฏิบัติพยาบาล และการตัดสินใจ คุณสมบัตินี้สามารถพัฒนาและสั่งสมได้ โดยกระบวนการเรียนการสอน ดังนั้น“สมรรถนะของนักศึกษาพยาบาล” จึงต้องเน้นผลลัพธ์แห่งการเรียนรู้ 3 ประการคือ สมรรถนะทางด้านปัญญา(Cognitive domain) ซึ่งแสดงออกมาโดยการใช้ความสามารถในการคิดและการมีทักษะ (intellectual abilities and skills) สมรรถนะทางด้านเจตคติ (Affective domain) และสมรรถนะทางด้านทักษะการปฏิบัติการ (Psychomotor domain) (Calhoun , Rowney ,Eng and Hoffman. 2005 : 91-99) สมรรถนะเหล่านี้สามารถสะท้อนออกมาให้เห็นในการปฏิบัติพยาบาล สามารถวัดได้โดยการใช้แบบทดสอบวัดความรู้หรือใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือการออกแบบเครื่องมือที่จะวัดให้ครอบคลุมกับงานที่พยาบาล(หรือนักศึกษา)ต้องทำ(รัชตวรรณ ศรีตระกูล. 2549 :72) อย่างไรก็ตามคุณภาพนักศึกษาและบัณฑิตหรือไม่ได้เกิดจากกระบวนการเรียนการสอนเท่านั้น ยังได้รับอิทธิพลจากปัจจัยหลายอย่าง ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล สภาพแวดล้อมของสถาบัน ความพร้อมในการเรียนรู้ของนักศึกษา

ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อวิชาชีพ เศรษฐฐานะ และสภาพครอบครัวและอื่นๆ โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นตัวประเมินให้เห็นถึงความสำเร็จจากผลทางการศึกษา เป็นส่วนหนึ่งที่บ่งชี้ว่าผู้เรียนมีการพัฒนาด้านพุทธินิสัย จิตินิสัย หรือทักษะนิสัย เจตคติเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมที่ตอบสนองมาจากการรับรู้ ประสบการณ์ ความเชื่อ การเห็นคุณค่า ดังนั้นถ้าผลสัมฤทธิ์ดี และเจตคติดี พฤติกรรมที่แสดงออกในการปฏิบัติการพยาบาลของนักศึกษาที่แสดงออกมาย่อมมีสมรรถนะและมีประสิทธิภาพ

สภาพแวดล้อมของสถาบันประกอบด้วยสภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น สภาพห้องเรียน ห้องสมุด หอพัก และสภาพแวดล้อมทางด้านสังคม ได้แก่ อาจารย์ กลุ่มเพื่อน สภาพแวดล้อมของสถาบันมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมและชีวิตความเป็นอยู่ของนักศึกษาโดยตรง การจัดสภาพแวดล้อมของสถาบันที่เอื้อต่อบรรยากาศทางวิชาการ ก็ย่อมทำให้คุณภาพของนักศึกษาในด้านต่างๆ ดีไปด้วย นักศึกษารู้สึกอบอุ่นเป็นมิตร และหล่อหลอมให้นักศึกษามีความรู้สึกละเอียดอ่อน ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ดีของพยาบาล(ลำเนาวิ ขจรศิลป์. 2538) ขณะเดียวกันสภาพแวดล้อมทางสังคม ได้แก่ อาจารย์ และเพื่อน ทำให้เกิดการพัฒนาทางด้านความรู้ เจตคติ บุคลิกภาพ และคุณธรรมของนักศึกษา เพื่อนเป็นส่วนหนึ่งที่มีผลต่อการปรับตัว กลุ่มเพื่อนที่มีความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน สนใจให้กำลังใจในเรื่องต่างๆ จะช่วยสร้างแรงจูงใจ และเจตคติต่อการเรียน (ณัฐสุรางค์ บุญจันทร์ , ถนอมขวัญ ทวีบุรุษ และสมจินต์ เพชรพันธุ์ศรี. 2545 : 37) อาจารย์เป็นผู้ที่มีความสำคัญที่สุดในการให้กำลังใจในการศึกษา(พรธนิภา ธรรมวิรัช และคณะ. 2542: 59) และมีอิทธิพลต่อการปลูกฝังเจตคติต่อวิชาชีพการพยาบาล (ณัฐสุรางค์ บุญจันทร์ , ถนอมขวัญ ทวีบุรุษ และสมจินต์ เพชรพันธุ์ศรี. 2545 : 37) ดังนั้น ถ้านักศึกษาอยู่ในกลุ่มเพื่อน และอาจารย์ที่ดี ก็จะสามารถประสบความสำเร็จในการศึกษา นอกจากนี้ส่วนสำคัญอีกประการหนึ่งคือปัจจัยภายในบุคคลของนักศึกษา มีความสำคัญในการสร้างความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา เพราะปัจจัยภายในบุคคลเป็นความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับลักษณะเฉพาะตัวของนักศึกษาพยาบาล นั่นคือความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพราะความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง คือการมีเจตคติ ความสามารถและมีคุณลักษณะส่วนบุคคลที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Wiley. 1983 : 183) ดังนั้นถ้าสามารถจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา จะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีที่สุด เมื่อผู้เรียนมีความพร้อม ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้และรับรู้ได้เต็มที่ และประสบผลสำเร็จสูงสุด (Guglielmino.1977) จะเห็นได้ว่าสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างเช่นปัจจัยส่วนบุคคล ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา และสภาพแวดล้อมของสถาบัน ดังนั้นเมื่อสภาพการพยาบาลได้กำหนดสมรรถนะหลักของผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ สถาบันการศึกษาจึงต้องเร่งพัฒนาคุณภาพบัณฑิตให้ได้ตรงตามสมรรถนะที่กำหนดไว้ การวัดสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาในแต่ละชั้นปี จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะเป็นเครื่องชี้วัดหรือบ่งบอกคุณภาพในขั้นแรกของนักศึกษา และสามารถนำผลการวัดสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพที่ได้ มาพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาก่อนสำเร็จการศึกษา และใช้เป็นตัวชี้วัดว่าสามารถบรรลุเป้าหมายได้ดีเพียงใด ดังนั้นในการประชุมสัมมนาคณะพยาบาลศาสตร์ เมื่อวันที่ 29-30 เมษายน 2549 ที่วรบุรี อโยธยา คอนเวนชัน รีสอร์ท จังหวัดพระนครศรีอยุธยา คณะอาจารย์ได้มีมติเห็นชอบร่วมกันที่จะดำเนินการวัดสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาทุกชั้นปี คือชั้นปีที่ 1 ปีที่ 2 และ ปีที่ 3 สำหรับชั้นปีที่ 4 จะวัด

สมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพโดยการสอบรวบยอดซึ่งมีลักษณะคล้ายการสอบวัดความรู้ในการประกอบวิชาชีพของสภาการพยาบาล คณะวิจัยจึงเห็นความสำคัญดังกล่าวที่จะริเริ่มให้มีการกำหนดและดำเนินการวัดสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาในแต่ละชั้นปี เพื่อให้ทราบความพร้อมของนักศึกษาในการเรียนต่อชั้นปีที่สูงขึ้น และให้ทราบเกณฑ์ระดับความรู้ความสามารถของนักศึกษาในแต่ละชั้นปี ของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เพื่อนำผลที่ได้มากำกับดูแลการให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีคุณภาพ โดยมีเป้าหมายคือจำนวนร้อยละที่เพิ่มขึ้นของการสอบผ่านการวัดความรู้ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพของสภาการพยาบาล และพัฒนาจุดอ่อนในด้านพื้นฐานความรู้เชิงวิชาชีพให้นักศึกษาในแต่ละชั้นปีต่อไป ให้ได้ผลผลิตคือบัณฑิตพยาบาลที่มีคุณภาพ ตามมาตรฐานวิชาชีพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาสภาพนักศึกษาในด้านปัจจัยส่วนบุคคล สภาพแวดล้อมของสถาบัน ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 2 และ 3 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
- 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง สภาพแวดล้อมของสถาบัน กับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา
- 3) เพื่อศึกษาตัวแปรที่ร่วมพยากรณ์สมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา

สมมติฐานของงานวิจัย

สมมติฐานของงานวิจัย มีดังนี้ คือ

- 1) ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา (ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อวิชาชีพ) สภาพแวดล้อมของสถาบัน (ด้านอาจารย์ ด้านเพื่อน และด้านกายภาพ)และความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา
- 2) ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา(ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อวิชาชีพ) และสภาพแวดล้อมของสถาบัน (ด้านอาจารย์ ด้านเพื่อน และด้านกายภาพ) ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นตัวแปรที่ร่วมพยากรณ์สมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล สภาพแวดล้อมของสถาบัน ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง กับสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ โดยมีขอบเขตดังนี้

1) ประชากร คือ นักศึกษา ชั้นปีที่ 1 2 และ 3 ที่ศึกษาในปีการศึกษา 2549 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

2) กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษา ชั้นปีที่ 1 2 และ 3 ที่ศึกษาในปีการศึกษา 2549 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จำนวน 413 คน

3) ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

3.1) ตัวแปรอิสระ คือ

- ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เจตคติต่อวิชาชีพ
- ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง 8 ด้าน ได้แก่ การเปิดโอกาสสู่การเรียนรู้ มโนคติของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ การเรียนแบบริเริ่มและอิสระ ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ความรักในการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ การมองอนาคตในแง่ดี ความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษา และทักษะการแก้ปัญหา

- สภาพแวดล้อมของสถาบัน ประกอบด้วย สภาพแวดล้อมทางกายภาพ ได้แก่ หอพัก สภาพห้องเรียน ห้องสมุด แหล่งฝึกภาคปฏิบัติ สภาพแวดล้อมทางสังคม ได้แก่ อาจารย์ และกลุ่มเพื่อน

3.2) ตัวแปรตาม คือ สมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพที่กำหนดตามความรู้ความสามารถของนักศึกษาตามชั้นปี โดยใช้แบบทดสอบที่มีการวิเคราะห์ตามสัดส่วนเนื้อหาวิชาของแต่ละชั้นปี

นิยามตัวแปร

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง คุณลักษณะของบุคคลที่เกี่ยวข้องและมีผลต่อการพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา ประกอบด้วย

1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาพยาบาล ตั้งแต่เข้าศึกษาในคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จนถึงสิ้นภาคการศึกษาฤดูร้อน ปีการศึกษา 2549

2) เจตคติต่อวิชาชีพ หมายถึง ความรู้สึกและแนวโน้มของนักศึกษาในการมองเห็นคุณค่าทางวิชาชีพทางการพยาบาล ซึ่งประกอบด้วย

2.1) ด้านค่านิยมของสังคม หมายถึง ความรู้สึกและแนวโน้มของนักศึกษาพยาบาลที่มีต่อวิชาชีพพยาบาลตามค่านิยมของสังคม

2.2) ด้านลักษณะวิชาชีพ หมายถึง ความรู้สึกและแนวโน้มของนักศึกษาพยาบาลที่มีต่อลักษณะของวิชาชีพ

2.3) ด้านการปฏิบัติงาน หมายถึง ความรู้สึกและแนวโน้มของนักศึกษาพยาบาลที่มีต่อการปฏิบัติงานการพยาบาล

สภาพแวดล้อมของสถาบัน หมายถึง ลักษณะและองค์ประกอบต่างๆภายในสถาบัน คือ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่จะส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษา ซึ่งประเมินได้จากการรับรู้ของนักศึกษา ประกอบด้วย

- 1) สภาพแวดล้อมทางสังคม หมายถึง สิ่งมีชีวิตที่อยู่รอบตัวนักศึกษาในสถาบัน ในเชิงสัมพันธ์ภาพ ซึ่งมีอิทธิพลและเชื่อมต่อสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล ได้แก่ อาจารย์ และเพื่อน
- 2) สภาพแวดล้อมทางกายภาพ หมายถึง วัสดุอุปกรณ์ บรรยากาศ สถานที่บริการต่างๆที่เชื่อมต่อสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล ได้แก่ สภาพหอพัก ห้องเรียน ห้องสมุด แหล่งฝึกปฏิบัติ เป็นต้น

ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง หมายถึง พฤติกรรมของนักศึกษาที่แสดงถึงความสนใจ กระตือรือร้น รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ของนักศึกษา โดยพิจารณาจากคะแนนความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตามองค์ประกอบ 8 ด้าน คือ การเปิดโอกาสสู่การเรียนรู้ มโนคติของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ การเรียนแบบริเริ่มและอิสระ ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ความรักในการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ การมองอนาคตในแง่ดี ความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาและทักษะการแก้ปัญหา

สมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาในแต่ละระดับชั้น หมายถึง ความรู้ความสามารถเชิงวิชาชีพของนักศึกษาในแต่ละชั้นปี ซึ่งกำหนดสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพจากหลักสูตรการเรียนการสอนที่เป็นพื้นฐานทางการพยาบาล และเป็นความรู้ในวิชาชีพการพยาบาลของแต่ละชั้นปี แล้ววัดความรู้เชิงวิชาชีพโดยใช้แบบทดสอบวัดความรู้ ทักษะการปฏิบัติ และการตัดสินใจทางการพยาบาล ตลอดจนการตระหนักถึงคุณธรรม จริยธรรมของการปฏิบัติพยาบาล ซึ่งความรู้เชิงวิชาชีพการพยาบาลนั้นเป็นสิ่งที่นักศึกษาต้องรู้ ต้องนำไปใช้ในการปฏิบัติพยาบาล และมีความเหมาะสมกับชั้นปีที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) ผู้บริหารและคณาจารย์สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการหาแนวทางที่จะพัฒนาสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพให้แก่นักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
- 2) เป็นแนวทางสำหรับคณาจารย์ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะด้านกิจกรรมการสอน สภาพแวดล้อมของสถาบัน รวมทั้งส่งเสริมปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาที่มีผลต่อสมรรถนะด้านความรู้เชิงวิชาชีพ ให้มีประสิทธิภาพต่อการพัฒนานักศึกษาให้มากยิ่งขึ้น

3) นำผลการวัดความรู้เชิงวิชาชีพของนักศึกษาในแต่ละชั้นปี แต่ละรุ่น เป็นเกณฑ์ในการอ้างอิงความรู้ ความสามารถ ของนักศึกษา

